

Kazimierz Bielenin

Łazy, gm. Słupia Nowa, woj.
kieleckie. Stanowisko 6

Informator Archeologiczny : badania 10, 141-142

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Osada zlokalizowana została nad 3 potokami. Zbadano 5 arów, stwierdzając ślady budownictwa naziemnego, prawdopodobnie mieszkalnego i obiekty wgłębione w ziemię, spełniające funkcję jam zasobowych lub odpadkowych.

Wśród zabytków ruchomych dominowała ceramika - fragmenty dużych starannie wykonanych naczyń zasobowych z szerokim, dwustronnie wychylonym brzegiem i fragmenty mniejszych, bardziej kruchych naczyń kuchennych. Zabytki metalowe, to kilka silnie skorodowanych fragmentów przedmiotów o nieokreślonej formie i funkcji. Fragment ornamentowanego naczynia szklanego, jest prawdopodobnie importem z pracowni prowincjonalno-rzymskich.

Na podstawie wstępnej analizy materiałów osadę można datować na IV-V w.n.e. a formy naczyń, sugerują powiązanie z terenami zakarpaczkimi.

Dokumentację i zabytki złożono w Muzeum Historycznym w Sanoku.

Badania będą kontynuowane.

ŁAZY, gm. Słupia Nowa
woj. kieleckie
Stanowisko 6

Muzeum Archeologiczne
w Krakowie

Badania prowadził dr hab. Kazimierz Bielenin. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Krakowie. Pierwszy sezon badań. Stanowisko żużla - piecowisko dymarskie z wczesnego okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko żużla położone jest na południe od gminy Słupia Nowa na łagodnym skłonie pół uprawnych w terenie przechodzącym około 0,5 km po stronie południowo-zachodniej w stok Łysej Góry.

Prace objęły całe stanowisko żużla występującego w warstwie ornej na przestrzeni około 100 m². Odsłonięto częściowo zniszczone w warstwach górnych, całe piecowisko dymarskie. Należy ono do klasycznych tzw. uporządkowanych piecowisk typu dwa ciągi czwórek pieców. W sumie w obrębie piecowiska znajdowały się wypełnione żużlem kotlinki 163 pieców dymarskich. W ciągu prawym było 83, w ciągu lewym 80 kotlinek.

Zebrany z wypełniska czterech kotlinek węgiel drzewny przeznaczono do badań C14. W ten sposób kontynuowany jest program badań w zakresie uściślenia chronologii hutnictwa świętokrzyskiego. Przewiduje on podanie badaniom C14 większej serii węgla z poszczególnych stanowisk, co pozwoli być może na ściślejsze datowanie poszczególnych rodzajów i ty-

pów piecowisk dymarskich z Gór Świętokrzyskich. Badania C14 próbek z piecowiska w Łazach prowadził Instytut Fizyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach.

ŁĘG PIEKARSKI, gm. Dobra
woj. konińskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne w Łodzi

Badania prowadzili prof. dr Konrad Jażdżewski i konserwator Stanisław Madajski. Finansowało Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne w Łodzi. Drugi sezon badań. Cmentarzysko grobów księżęcych grupy lubieszewskiej z wczesnego okresu rzymskiego. Osada kultury ceramiki sznurowej z pogranicza neolitu i epoki brązu.

Stanowisko znajduje się w północnej części wsi, na północnym krańcu wydłużonego, wąskiego wału wydmowego.

Zbadano systematycznie miejsca przypadkowego odkrycia, w roku 1840, konstrukcji kamiennych i drewnianych.

W obrębie dużego leja, powstałego ongiś przy kopaniu studni, o średnicy górnej około 7 m i dolnej około 2m, a głębokości około 2,5 m znaleziono w ziemi zasypiskowej, na wtórnym złożu, następujące przedmioty: ułamki toczony misy brązowej z kryzowatym, szerokim, do wnętrza zagiętym brzegiem o średnicy około 30 cm, przypuszczalnie z dwoma uchami /1 zachowało się/ i zapewne z trzema podkładkami brązowymi pod dnem /1 zachowała się/, dalej drobny ułamek cedzidła brązowego, szyjkę i denko małego "balsamarium" szklanego /flaszeczki/, ułamki kilku czernionych naczyń, m.in. jednego większego z ornamentem meandrowym oraz małej czarki pokrytej gęsto dołkami, imitującymi fasetki szklanych naczyń szlifowanych, 4 srebrne fibule, a w tym: 1 parę większych fibul z kabłąkiem taśmowym, z jednym grzebykiem na nim, ze zdobionymi kapturkami do sprężyny i z podwójnie zgiętym haczykiem do cięciwy, z wielokrotną filigranulacją złotą na grzebyku, na górnej części kabłąka, na krańcach kapturek i na końcu haczyka oraz z ośmioma oczkami wykładanymi gwiazdzistymi blaszkami złotymi /zbliżone do typu Almgren, grupa II, nr 38/, 1 fibulę średniej wielkości z szerokim zdobionym kabłąkiem taśmowym, z 1 grzebykiem z podwójną filigranulacją srebrną, z dwoma zdobionymi kapturkami na sprężynie i z pochewką na cięciwę oraz 1 mniejszą fibulę podobnego typu, jak poprzednio wymieniona, z jednym grzebykiem zdobionym złotą filigranulacją i z haczykiem do cięciwy /zbliżona do typu Almgren, grupa II, nr 28/, 1 srebrną szpilę zapewne do włosów/ z ozdobną główką, dolne /ułamane/ brązowe okucie rogu do